

Eliáš – číslo čtyři

Otroctví

Jeff Pippenger

2023-10-01

Eliášovo svědectví začíná tehdy, když oznamuje, že po dobu tří a půl roku nebude pršet, leda na jeho slovo.

I řekl Eliáš Tišbejský, z obyvatel Gileádu, Achabovi: „Jakože živ je Hospodin, Bůh Izraele, před jehož tváří stojím, nebude v těchto letech ani rosy ani deště, leda podle mého slova.“ 1 Královská 17,1.

Těchto tři a půl roku představuje dějiny Thyatiry od roku 538 do roku 1798. Roku 1798, na konci období sucha, povolává Eliáš Achaba na Karmel. Poselství prvního anděla oznámilo hodinu Božího soudu dne 22. října 1844. Poselství prvního anděla bylo příkazem Achabovi, aby svolal celý Izrael na Karmel.

I stalo se, když Achab uviděl Eliáše, že mu Achab řekl: Ty jsi ten, kdo uvádí Izraele do zkázy? On odpověděl: Neuvádím Izraele do zkázy já, nýbrž ty a dům tvého otce tím, že jste opustili Hospodinova přikázání a ty jsi následoval Baaly. Nuže tedy pošli a shromáždí ke mně celý Izrael na horu Karmel, i čtyři sta padesát proroků Bálových a čtyři sta proroků hájů, kteří jedí u stolu Jezábelina. Achab tedy poslal ke všem synům Izraele a shromáždil proroky na horu Karmel. I přistoupil Eliáš ke všemu lidu a řekl: Jak dlouho budete kulhat na obě strany? Je-li Hospodin Bohem, následujte jej; je-li však Bál, následujte jej. Lid mu však neodpověděl ani slovo. 1 Královská 18,17–21.

Za dnů Eliášových se na Karmelu shromáždil celý Izrael, což zase představovalo dějiny Williama Millera, kdy byly společně shromážděny tři církve ze třetí kapitoly Zjevení. Církve, která zpočátku uprchla roku 538 na poušť, aby unikla pronásledování Jezábel, jak je představena církví Thyatir, vyšla z pouště jako pokolení, které mělo být postaveno tváří v tvář Eliášovu poselství, představovanému Williamem Millerem. Tehdy zemská šelma otevřela svá ústa a pohltila přívál pronásledování, který byl proti ní po tisíc dvě stě šedesát let vysílán.

A země pomohla ženě, a země otevřela svá ústa a pohltila řeku, kterou drak vyvrhl ze svých úst. Zjevení 12,16.

V proroctví je „mluvení národa“ jednáním jeho zákonodárných a soudních orgánů a roku 1789 Spojené státy ustanovily božský dokument, jímž je Ústava Spojených států, a tím chránily práva a svobodu nezbytné k zajištění ochrany před pronásledováním jak ze strany evropských králů, tak od odpadlické katolické církve.

„Promlouvání národa je jednáním jeho zákonodárných a soudních orgánů.“ The Great Controversy, 443.

Roku 1789, těsně předtím, než začala prorocká úloha Spojených států jako šestého království biblického proroctví, mluvily jako beránek; avšak při nedělním zákonu budou mluvit jako drak.

A viděl jsem jinou šelmu, vystupující ze země; měla dva rohy podobné beránčím, ale mluvila jako drak. Zjevení 13,11.

Počátek i konec šelmy země jsou vyznačeny jejím mluvením. Roku 1798 svolává Achab celý Izrael na horu Karmel, kde Eliáš předloží zkoušku, aby těm, kdo přihlížejí, dokázal, zda pravým Bohem je Bůh Hebrejů, či bůh Jezábel. Jezábel měla čtyři sta padesát proroků Bálových a čtyři sta proroků háje. Falešný bůh Bál byl mužským božstvem a falešná bohyně Aštarót byla ženským božstvem.

Tyto dvě skupiny falešných proroků představují spojení církve a státu, neboť v proroctví, jsou-li muž a žena zobrazeni společně, žena představuje církev a muž stát. Eliáš stál v poměru jeden proti osmi stům padesáti, když se postavil proti bezbožnému spojení církve a státu, jak je znázorněno ženskými a mužskými falešnými božstvy a také manželstvím Achaba a Jezábel. Znázornění církve a státu v Achabovi a Jezábel představuje zkaženost rohu republikánství a Baal a Aštarot představují zkaženost protestantského rohu.

Jádrem problému byl Eliášův protest proti zkaženému náboženství, které v druhé kapitole Zjevení představuje Thyatira. Eliáš představoval protestanta, neboť jediná definice protestanta je ta, že je to někdo, kdo protestuje proti Římu. Eliášův protest představuje protest proti spojení církve a státu, které je uskutečněno bezbožným spojenectvím mezi zkaženým státem a zkaženou církví.

Ale mám proti tobě několik věcí: trpíš tu ženu Jezábel, která o sobě říká, že je prorokyně, a učí a svádí mé služebníky, aby smilnili a jedli maso obětované modlám. A dal jsem jí čas, aby činila pokání ze svého smilstva, ale neučinila pokání. Hle, uvrhnu ji na lože a ty, kdo s ní cizoloží, do velikého soužení, jestliže nebudou činit pokání ze svých skutků. Zjevení 2,20–22.

Jedení představuje poselství, které přijímáte, a poselství obětované modlám představuje nauky katolicismu, samotný symbol ohavného modlářského uctívání. Boží lid ve středověku přijal mnohé z pohanských nauk katolicismu, a zvláště uctívání slunce.

Smilstvo je nezákonný vztah a v prorockém smyslu představuje samu podstatu toho, co Ústava zakazuje: spojení církve a státu. Achab byl v nezákonném vztahu s Jezábel, neboť jako král Izraele si neměl brát pohanskou princeznu. Ježíš ztotožnil Jana Křtitele s Eliášem a Jan se rovněž postavil témuž nesvatému vztahu, když káral Heroda za to, že si vzal Herodiadu, manželku svého bratra.

Herodes totiž Jana zajal, spoutal a vsadil do vězení kvůli Herodiadě, manželce svého bratra Filipa. Neboť Jan mu říkal: Není ti dovoleno ji mít. Matouš 14,3.4.

Eliášovo střetnutí s Achabem a Jezábel předobrazovalo Janovo střetnutí s Herodem a Herodiadou, neboť oba tyto vztahy představovaly nezákonné spojení církve a státu. Společně představují Eliášovo poselství sto čtyřiceti čtyř tisíc, které se staví proti papežství (Jezábel a Herodiada), deseti králům, kteří představují Organizaci spojených národů (Achab a Herodes), a Spojeným státům, které představují falešného proroka (falešní proroci na Karmelu a Salome, dcera Herodiady).

Prorocký rámec na Karmelu zahrnuje Eliášovu obhajobu Ústavy Spojených států, která zakotvuje zásadu oddělení církve od státu.

I stalo se, když Achab spatřil Eliáše, že mu Achab řekl: „Jsi to ty, kdo uvádí Izrael do zkázy?“ On odpověděl: „Neuvádím Izrael do zkázy já, nýbrž ty a dům tvého otce, protože jste opustili Hospodinova přikázání a ty jsi následoval Baaly.“ 1 Královská 18,17.18.

Ústava stanovila, že oba rohy republikánství a protestantismu zůstanou navždy od sebe odděleny. Zjevení však ukazuje, že až Spojené státy nakonec promluví jako drak, stane se tak tehdy, když odpadlé církve Spojených států převezmou kontrolu a spojí se s odpadlou vládou.

„Co však je ‚obraz šelmy‘? a jak má být vytvořen? Obraz vytváří šelma se dvěma rohy a je obrazem šelmy. Je také nazýván obrazem šelmy. Abychom tedy poznali, jaký tento obraz je a jak má být vytvořen, musíme zkoumat charakteristiky samotné šelmy — papežství.

„Když se raná církev zkazila tím, že se odchýlila od prostoty evangelia a přijala pohanské obřady a zvyky, ztratila Ducha a moc Boží; a aby ovládala svědomí lidu, hledala podporu světské moci. Výsledkem bylo papežství, církev, která ovládala moc státu a používala ji k prosazování svých vlastních cílů, zvláště k trestání ‚kacířství‘. Aby Spojené státy vytvořily obraz šelmy, musí náboženská moc do té míry ovládnout občanskou vládu, že autorita státu bude církví rovněž použita k dosažení jejích vlastních cílů.“ The Great Controversy, 443.

Eliáš na hoře Karmel představoval dílo milleritů a millerité byli ustanoveni jako pravý prorok v protikladu k těm, kteří nedávno vyšli zpod vlivu katolicismu, avšak svou odmítavou reakcí na světlo prvního anděla se rozhodli vrátit do Říma. Druhé andělské poselství tedy na jaře roku 1844 spočívalo v tom, že protestantská vyznání byla označena za dcery Babylóna a millerité za pravý protestantský roh.

Když Bůh vyvedl starověký Izrael z egyptského otroctví a provedl jej vodami Rudého moře, zahájil postupný proces zkoušení, který započal zkouškou nebeské many.

„Na nás září nahromaděné světlo minulých věků. Záznam o zapomnělosti Izraele byl zachován pro naše poučení. V tomto věku Bůh vztáhl svou ruku, aby k sobě shromáždil lid ze všech národů, pokolení a jazyků. V adventním hnutí působil pro své dědictví, právě tak jako působil pro Izraelce, když je vedl z Egypta. Ve velikém zklamání roku 1844 byla víra jeho lidu vyzkoušena, jako byla vyzkoušena víra Hebrejů u Rudého moře.“ Testimonies, svazek 8, 115, 116.

Zklamání z 22. října 1844 vedlo k pochopení nebeské svatyně, která pak předložila zkoušku soboty právě tak, jako se zkouška many stala první z řady deseti zkoušek pro starověký Izrael.

„Pán mi dal následující vidění roku 1847, když byli bratři shromážděni v sobotu v Topshamu ve státě Maine.“

„Pocítili jsme neobyčejného ducha modlitby. A když jsme se modlili, sestoupil na nás Duch svatý. Byli jsme velmi šťastni. Brzy jsem ztratila vědomí pozemských věcí a byla jsem uchválena viděním Boží slávy. Uviděla jsem anděla, jak ke mně rychle letí. Rychle mne odnesl ze země do Svatého města. Ve městě jsem spatřila chrám, do něhož jsem vstoupila.

Prošla jsem jedněmi dveřmi, než jsem přišla k první oponě. Tato opona byla pozdvižena a já jsem vešla do svatyně. Zde jsem spatřila kadidlový oltář, sedmiramenný svícen a stůl, na němž byly předkladné chleby. Poté, co jsem pohlédla na slávu svatyně, Ježíš pozvedl druhou oponu a já jsem vešla do svatyně svatých."

„V nejsvětější svatyni jsem spatřila schránu; na jejím vrchu i po stranách bylo nejčistší zlato. Na každém konci schrány byl půvabný cherub, s křídly rozprostřenými nad ní. Jejich tváře byly obráceny jedna k druhé a hleděly dolů. Mezi anděly byla zlatá kadidelnice. Nad schránou, kde stáli andělé, byla nesmírně jasná sláva, jež vypadala jako trůn, na němž přebýval Bůh. Ježíš stál u schrány, a když k Němu vystupovaly modlitby svatých, kadidlo v kadidelnici dýmalo a On obětoval jejich modlitby spolu s dýmem kadidla svému Otci. Ve schráně byla zlatá nádoba s mannou, Áronova hůl, která vypučela, a kamenné desky, jež se skládaly dohromady jako kniha. Ježíš je otevřel a já jsem na nich spatřila Desatero přikázání napsané prstem Božím. Na jedné desce byla čtyři a na druhé šest. Ta čtyři na první desce zářila jasněji než ostatních šest. Avšak čtvrté, přikázání o sobotě, zářilo nade všemi; neboť sobota byla oddělena, aby byla zachovávána ke cti svatého Božího jména. Svatá sobota vypadala slavně — všude kolem ní byla záře slávy. Viděla jsem, že přikázání o sobotě nebylo přibito na kříž. Kdyby bylo, pak by bylo i ostatních devět přikázání; a my bychom měli volnost přestupovat je všechna stejně jako čtvrté. Viděla jsem, že Bůh sobotu nezměnil, neboť On se nikdy nemění. Ale papež ji změnil ze sedmého na první den týdne; neboť měl změnit časy a zákon.“ Early Writings, 32.

Když protestanti v roce 1798 vyšli z temného středověku a kniha Daniel byla odpečetěna, začalo své tažení prorockými dějinami šesté království biblického proroctví, dvourohý pozemský šelm z třinácté kapitoly Zjevení. Protestantismus byl založen na posvátném dokumentu zvaném Svatá Bible a republikánství bylo založeno na posvátném dokumentu zvaném Ústava. Bůh vyvedl svou církev na poušti z temného středověku, avšak právě jako tomu bylo u starověkého Izraele během egyptského období otroctví, přikázání o sobotě bylo zapomenuto. Jako Izrael přešel Rudé moře na své cestě k vydání zákona na Sinaji, tak moderní Izrael přešel Atlantik na své cestě k 22. říjnu 1844, kdy měl být zákon znovu odhalen. Pán opět povolával lid, který měl být strážcem Jeho zákona, strážcem Jeho prorockých zjevení a který měl nést plášť protestantismu. Starověký Izrael obdržel dvě desky Desatera jako symbol svého poslání být strážcem Jeho zákona a moderní Izrael obdržel dvě tabule Abakukovy jako symbol svého poslání být strážcem Jeho prorockého Slova.

Novodobý Izrael měl nést obě dvojice dvou desek, když světu předkládal poselství třetího anděla, což je poselství hlásané těmi, kdo nesou plášť protestantismu. Protestantismus, který vyšel z temného středověku, byl tehdy neúplný, stejně jako byl neúplný starověký Izrael, když procházel Rudým mořem. Protestantismus vyznával zásadu Bible a jen Bible, avšak měl neúplné porozumění Božímu slovu v důsledku staletí, během nichž požíval pohanské nauky římského katolicismu (věci obětované modlám). Bůh zamýšlel, aby pravý protestant představoval celé Boží slovo, jak je symbolizováno „zákonem a proroky“, oběma dvojicemi dvou desek, které představují jak dílo Božího lidu, tak Boží charakter. Dílem prvního anděla bylo vytvořit opravdový protestantský lid, který by byl jak strážcem Jeho zákona, tak i Jeho prorockého slova.

„Bůh povolal svou církev v této době, tak jako povolal starověký Izrael, aby stála jako světlo na zemi. Mocným sekáčem pravdy, poselstvími prvního, druhého a třetího anděla, je oddělil od církvi a od světa, aby je přivedl do svaté blízkosti k sobě. Učinil je správci svého zákona a svěřil jim veliké pravdy proroctví pro tuto dobu. Podobně jako svaté výroky svěřené starověkému Izraeli, i toto je posvátná důvěra, která má být sdělena světu. Tři andělé ze Zjevení 14 představují lid, který přijímá světlo Božích poselství a vychází jako jeho nástroj, aby rozezněl varování po celé délce i šíři země.“ Testimonies, svazek 5, 455.

Varování, které má být hlášáno těmi, kdo byli označeni jako strážci dvou souborů po dvou deskách, je namířeno proti přijetí znamení katolicismu. Tento protest je protestem proti nezákonnému vztahu Achaba a Jezábel a byl znázorněn Eliášem na hoře Karmel. Předání dvou kamenných desek na hoře Sinaj bylo předobrazem předání dvou plátěných tabulí Habakukových v dějinách let 1842 až 1849. Habakukovy dvě tabule jsou symbolem smluvního vztahu mezi Bohem a Jeho protestantským lidem. Odmítnout tyto tabule by bylo totéž jako kdyby dávný Izrael odmítl Boží zákon.

Millerité vstoupili do nejsvětější svatyně a přijali světlo soboty, avšak zkušební proces ještě nebyl dokončen. Současné rohy republikánství procházel touž dějinnou cestou. A oba rohy ve svém společném postupu dospěly roku 1863 k významnému mezníku.

Millerovo Eliášovo poselství vyvolalo postupný proces očišťování se zamýšleným cílem ustavit protestantský roh, a ve shodném dějinném období byl republikánský roh zapojen do postupného procesu politického vývoje. Oba rohy jsou na téže zemské šelmě, a proto musí po celé dějiny zemské šelmy postupovat ve vzájemném souladu.

První prorockou charakteristikou republikánského rohu zemské šelmy byl čin uvedení Ústavy v platnost v roce 1789. V roce 1798 (v čase konce, kdy byla odpečetěna kniha Daniel) promluví zemská šelma poprvé jako šesté království biblického proroctví. Rok 1798 byl počátkem Spojených států jako šestého království biblického proroctví a promluvení, k němuž došlo na počátku dějin zemské šelmy v roce 1798, bude předobrazem posledního okamžiku, kdy šesté království promluví; a tento čas je znázorněn jako hlas draka. Když zvažujeme zákony přijaté republikánským rohem ve Spojených státech v roce 1798, měli bychom očekávat, že v nich uvidíme předobraz zákonů, které budou přijaty v souvislosti se zákonem o neděli, až Spojené státy promluví jako drak. Když nyní uvažujeme o následujících čtyřech zákonech, položte si otázku, zda čtyři zákony přijaté v roce 1798 nesou prorocký podpis Alfy a Omegy?

V roce 1798 Spojené státy přijaly několik významných zákonů známých jako zákony o cizincích a pobuřování. Tyto zákony představovaly soubor čtyř právních norem, které schválil Kongres ovládaný federalisty a podepsal prezident John Adams, druhý prezident Spojených států a bývalý viceprezident George Washingtona.

Zákon o naturalizaci: Tento zákon prodloužil požadavek doby pobytu pro přistěhovalce k získání občanství Spojených států z 5 na 14 let. Byl zaměřen především na omezení vlivu nedávných přistěhovalců, kteří často stáli na straně opoziční strany, demokratických republikánů.

Zákon o nepřátelských cizincích: Tento zákon zmocňoval prezidenta k vyhoštění osob bez občanství Spojených států, které byly považovány za hrozbu pro bezpečnost Spojených států v době míru. Umožňoval prezidentovi zadržet a vyhostit každého cizince, jehož pokládal za nebezpečného.

Zákon o nepřátelských cizincích: Tento zákon stanovil zadržení, omezení pohybu a deportaci občanů zemí ve válečném stavu se Spojenými státy. Byl přijat jako preventivní opatření v napjaté atmosféře konce 90. let 18. století.

Zákon o pobuřování: Toto je nejspornější ze zákonů o cizincích a pobuřování. Učinil trestným činem zveřejňovat „nepravdivé, pohoršlivé a zlovolné“ spisy proti vládě nebo jejím úředním představitelům s úmyslem je pomluvit nebo je uvést v opovržení. Kritici v tom spatřovali přímý útok na svobodu slova a tisku.

Zákony o cizincích a o pobuřování byly vysoce kontroverzní a vyvolaly značný odpor ze strany demokratických republikánů, kteří se domnívali, že tyto zákony porušují základní ústavní práva a jsou namířeny proti jejich politické straně. Tvrdili, že tyto zákony představují zásah do Prvního dodatku, jenž chrání svobodu projevu a tisku. Tyto zákony nakonec sehrály úlohu v prezidentských volbách roku 1800, kdy Thomas Jefferson a demokraticko-republikánská strana zvítězili v boji o prezidentský úřad i v Kongresu, což vedlo ke zrušení zákona o pobuřování.

Demokraticko-republikánská strana věřila, že tyto zákony porušovaly základní práva zaručená Ústavou, a rovněž věřila, že byly namířeny proti opoziční politické straně. Nesejde na tom, že tyto zákony byly zrušeny nebo později pozbyly platnosti; Alfa i Omega ukazuje konec od počátku. V dějinách, v nichž byly tyto zákony uzákoněny neboli „promluveny“ v zákon, stála proti federalistické straně strana nazývaná demokraté-republikáni. Vývoj demokraticko-republikánské strany nakonec vede ke vzniku Republikánské strany. Politické strany, jež se utvořila především na základě postoje proti otroctví.

Historikové označují rok 1863 za samotný střed občanské války, války, jejímž základním předpokladem byla otázka otroctví. Rok 1863 je také mezníkem pro nové korouhevnický protestantského rohu, kteří tehdy odmítli první časové proroctví dané Millerovi anděly (proroctví o „sedmi časech“ z Leviticus dvacet šest). Může to být pouhá náhoda, že proroctví o sedmi časech je právě založeno na zákonech o otroctví, stanovených v předchozí kapitole knihy Leviticus? „Kletba“ označená „sedmi časy“ byla zaslíbením, že pokud budou porušovány smluvní zákony dvacáté páté kapitoly, Izrael pak ukončí své dějiny návratem do otroctví, z něhož byl vyveden, když svou cestu započal u Rudého moře.

Od roku 1798 do roku 1863 procházela politická strana, již byla Demokraticko-republikánská strana, sérií čistek či otřesů. Od roku 1798 dále, a zvláště od 11. srpna 1840 až do roku 1863, procházelo mileritské hnutí sérií čistek a otřesů.

Demokraticko-republikánská strana, která byla jednou z raných politických stran ve Spojených státech, se přímo nepřetvořila v moderní Republikánskou stranu, jak existuje dnes. Namísto toho v průběhu času prošla řadou proměn a rozkolů, což nakonec vedlo ke vzniku několika různých

politických stran ještě před objevením se Republikánské strany.

Demokraticko-republikánská strana, často spojovaná s Thomasem Jeffersonem a Jamesem Madisonem, byla založena na sklonku 18. století jako reakce na Federalistickou stranu. Demokraticko-republikáni upřednostňovali striktní výklad Ústavy, práva jednotlivých států a agrární zájmy.

Do dvacátých let 19. století se však Demokraticko-republikánská strana začala štěpit podle regionálních a ideologických linií. K hlavnímu rozkolu došlo v období Éry dobrých pocitů (1817–1825), kdy chyběla výrazná opozice vůči prezidentství Jamese Monroea. Toto období politického klidu přispělo k úpadku Demokraticko-republikánské strany. Strana se nakonec rozdělila do několika frakcí a vyvinula se v následující politická uskupení:

Demokratická strana: Stoupenci Andrewa Jacksona, který se roku 1829 stal sedmým prezidentem, vytvořili Demokratickou stranu. Jacksonovští demokraté podporovali silnou výkonnou moc, expanzi směrem na západ a širší volební právo pro bílé muže.

Národní republikánská strana: Tato strana vznikla jako reakce na prezidentství Andrewa Jacksona a později se sloučila s dalšími proti-jacksonovskými frakcemi, aby vytvořila stranu whigů. Národní republikáni obecně více podporovali silnou federální vládu a hospodářský rozvoj.

Antizednářská strana: Byla to politická strana krátkého trvání, která vznikla ve 20. letech 19. století především jako reakce na obavy z vlivu tajnůstkářského zednářského bratrstva. Pohltila část někdejších demokratických republikánů.

Strana whigů: Vznikla ve 30. letech 19. století; whigové zahrnovali bývalé národní republikány, antizednáře a další opoziční skupiny. Vyznačovali se odporem vůči jacksonovské politice, podporou silné federální vlády a prosazováním průmyslového a hospodářského rozvoje.

Moderní Republikánská strana byla založena v 50. letech 19. století jako přímá reakce na narůstající regionální napětí ohledně otroctví. Přitahovala bývalé členy strany whigů, demokraty vystupující proti otroctví, stoupence Strany svobodné půdy a další, kteří se stavěli proti rozšiřování otroctví do nových území. První republikánský prezidentský kandidát, John C. Fremont, kandidoval ve volbách roku 1856 a první úspěšný kandidát této strany, Abraham Lincoln, byl zvolen v roce 1860. Republikánská strana tedy vznikla odděleně od tradice Demokraticko-republikánské strany a v amerických politických dějinách měla svébytný vývoj.

Do roku 1860 zvolila Republikánská strana svého prvního prezidenta. Byla založena na koalici politických stran, které byly proti otroctví. Roku 1863 Proklamace emancipace „promluvila“ otroctví z existence. Roku 1863 republikánský roh, tehdy představovaný Republikánskou stranou, „promluvil“ otroctví z existence, zatímco protestantský roh přestal být hnutím a stal se Církví adventistů sedmého dne. Hnutí milleritů právně a oficiálně skončilo v květnu 1863 a v onom roce byla Mojžíšova přísaha, prorocství o otroctví, odmítnuta. Kdo má uši k slyšení, slyš.

V tomto bodě by mohlo být užitečné podat stručný přehled „Mojžíšovy přísahy“, jak ji označil prorok Daniel.

Ano, celý Izrael přestoupil tvůj zákon a odvrátil se, aby neposlouchal tvůj hlas; proto se na nás vylila kletba i přísaha, která je zapsána v zákoně Mojžíše, služebníka Božího, protože jsme proti němu zhřešili. Daniel 9,11.

William Miller, jenž byl při studiu Božího slova veden Gabrielem a dalšími anděly, byl nejprve přiveden k „sedmi časům“ z Leviticus dvacet šest. Millerovo svědectví uvádí, že při svém studiu Bible začal knihou Genesis, a proto se zjevně dostal k Leviticus dávno předtím, než dospěl ke dvěma tisícům třem stům let z Daniel kapitoly osmé a verše čtrnáctého. Používal výhradně Bibli a Crudenovu konkordanci.

Crudenova konkordance neobsahuje žádné odkazy na hebrejská ani řecká slova, která byla následně přeložena do angličtiny v Bibli krále Jakuba. Miller považoval za vodítko pro své porozumění slovu či biblickému oddílu „kontext“ pasáže, kterou zkoumal. Pokud jde o jeho porozumění „sedmi časům“, je velmi snadné vidět, že kontextem pro „sedm časů“ ve dvacáté šesté kapitole Leviticus je dvacátá pátá kapitola.

Dvacátá pátá kapitola pojednává o odpočinku země, jubilejním roce a pravidlech otroctví. Pravidla dvacáté páté kapitoly jsou součástí „zákona Mojžíše, služebníka Božího“, který přináší požehnání, je-li zachováván, a „kletbu“, je-li porušován. Ve dvacáté šesté kapitole se kletba „sedmi časů“ rovná dvěma tisícům pěti stům dvaceti letům a je předložena ve zjevném kontextu pravidel o odpočinku země a zásad otroctví. Ve dvacáté šesté kapitole je tento trest nazván „spor o mou smlouvu“.

I já budu jednat proti vám a budu vás trestat ještě sedmkrát pro vaše hříchy. A uvedu na vás meč, který vykoná pomstu za porušení mé smlouvy; a když se shromáždíte ve svých městech, sešlu mezi vás mor a budete vydáni do ruky nepřítele. Leviticus 26,24.25.

V daném kontextu by „smlouvou“, kvůli níž má Bůh „spor“, byla smlouva dříve citovaná ve dvacáté páté kapitole. Trest sedmeronásobného času je nazván „sporem“ Boží „smlouvy“ a „kletbou“ s ní spojenou je, že Izrael bude „vydán do ruky svých“ nepřátel, a jakmile se ocitne v zemi nepřátel, (jako Daniel) Izrael se stane otroky svých nepřátel.

Když Mojžíš zaznamenal dvacátou šestou kapitolu knihy Leviticus, starověký Izrael byl právě vysvobozen z egyptského otroctví a zásady otroctví představené ve dvacáté páté kapitole měly přinést buď požehnání, nebo prokletí. Starověký Izrael nikdy nepraktikoval ustanovení jubilea a nakonec bylo jak severní, tak jižní království rozptýleno na „sedm časů“ jako naplnění toho, co Daniel nazval „Mojžíšovým prokletím“.

Smluvní vztah mezi Bohem a Izraelem, který započal jejich otroctvím v Egyptě, skončil jejich otroctvím Asýrii a Babylónu. „Sedm časů“ proti severnímu království skončilo roku 1798 a „sedm časů“ proti jižnímu království skončilo roku 1844. Výchozí bod pro obě období sedmi časů je vyznačen v sedmé kapitole Izajáše proroctvím o šedesáti pěti letech, které Izajáš vyhlásil judskému králi Achazovi v roce 742 př. Kr.

Neboť hlavou Aramu je Damašek a hlavou Damašku je Recín; a během pětadesáti let bude Efrajim rozdrčen tak, že už nebude lidem. A hlavou Efrajima je Samaří a hlavou Samaří je syn

Remaljášův. Nebudete-li věřit, jistě neobstojíte. Izajáš 7,8.9.

Izajáš určil, že „během“ pětadesáti let od doby, kdy bylo proroctví vyhlášeno roku 742 př. Kr., bude severní království zlomeno. O devatenáct let později, roku 723 př. Kr., bylo severní království Izraele odvedeno do zajetí asyrským králem, a o čtyřicet šest let později vzal babylónský král do zajetí jižní království Judsko roku 677 př. Kr. Proroctví pětadesáti let vytváří šest historických mezníků. Prvním je rok 742 př. Kr., kdy je předpověď vyhlášena. O devatenáct let později, roku 723 př. Kr., bylo severní království odvedeno do zajetí Asyřany. O čtyřicet šest let později, roku 677 př. Kr., bylo jižní království odvedeno do zajetí Babylóňany. Prvních dva tisíce pět set dvacet let, které začaly roku 723 př. Kr., pak skončily v roce 1798. Poté roku 1844 skončilo období dva tisíce pět set dvaceti let, které začalo roku 677 př. Kr. Od roku 1844 se předpověď prodloužila o devatenáct let do roku 1863, aby byla dovršena celá prorocká stavba, neboť když Alfa a Omega vyznačily devatenáct let k zahájení prorocké struktury, muselo být devatenáct let i k dosažení jejího konce.

Starověký Izrael byl vysvobozen z egyptského otroctví a pro neposlušnost byla jak severní, tak jižní říše navracena do otroctví. Proroctví přesahují z prorockých dějin starověkého doslovného Izraele k novodobému duchovnímu Izraeli, a tím se tématem všech prorockých mezníků stává otroctví.

Proroctví v Izajáši sedm bylo předloženo bezbožnému králi Achazovi Izajášem roku 742 př. Kr., když byla rozpoznávána hrozící občanská válka mezi severem a jihem. Jižní království Achazovo bylo doslovnou slavnou zemí starověkého Izraele. Roku 1798 začala duchovní slavná země biblického proroctví vládnout jako šesté království biblického proroctví. Když roku 1844 skončilo sedmero časů proti doslovné slavné zemi, nastala, stejně jako v dějinách krále Achaze, hrozící občanská válka. Do roku 1844 se vření politických stran, které se rozpadaly a utvářely spojení, téměř zcela ustálilo do dvou tříd politických přesvědčení. Ve vztahu k otroctví byli demokraté pro otroctví a republikáni proti otroctví. Od roku 1798 až do počátku občanské války roku 1860 byl proces utváření dvou tříd politických stran dovršen.

Achaz představoval doslovnou slavnou zemi, a proto předobrazoval duchovní slavnou zemi. Dějiny Achaze jsou předobrazem prorockých dějin, v nichž bylo proroctví vyhlášeno roku 742 př. Kr., a proto jsou předobrazem dějin, v nichž proroctví skončilo. V počátečních dějinách se severní království, sestávající z deseti kmenů, odtrhlo od zbývajících dvou kmenů na protest proti Bohem ustanovené vládě jižních dvou kmenů. Deset severních kmenů vytvořilo konfederaci se Sýrií, čímž předobrazovalo spojení mezi jižní konfederací a mocností symbolicky představovanou Sýrií.

Toto stručné shrnutí poukazuje na to, že sedm časů z Leviticus 26 je smluvním zaslíbením, které předkládá buď požehnání za poslušnost, nebo „kletbu“ otroctví za neposlušnost. Severní i jižní království začala společně jako jeden národ, který byl vysvobozen z otroctví, jen aby byla na svých příslušných koncích opět vydána do otroctví.

Šedesát pět let na konci těchto proroctví o otroctví se uzavřelo tím, že duchovní Izrael se nacházel v duchovní slavné zemi, v samém středu občanské války severu proti jihu. Protivníky v této občanské válce bylo království, které vytvořilo konfederaci a odtrhlo se od božsky ustanovené

vlády, jež se nacházela v protilehlém království.

Od roku 1798 až do občanské války byl roh republikanismu podroben procesu, který vytvořil dvě třídy politických protivníků, představujících dvě strany otázky otroctví. Prootrokářští protivníci, kteří usilovali o pokračování praxe otroctví, tento zápas prohráli.

Od roku 1798 až do občanské války byl roh protestantismu podroben procesu, který vytvořil dvě skupiny náboženských odpůrců, představující dvě strany otázky otroctví. Odpůrci zastávající otroctví, kteří usilovali o zachování původního výkladu prorockví o otroctví, tento zápas prohráli.

Roku 1863 roh republikánství uspěl v odmítnutí praxe otroctví.

V roce 1863 roh protestantismu uspěl v odmítnutí prorockví o otroctví.

Tímto odmítli dílo Millera, Eliáše pro jeho dobu. Tím také odmítli „Mojžíšovu přísahu“, základní kámen pro svou dobu. Mojžíš a Eliáš byli tehdy odmítnuti, jen aby se vrátili 11. září 2001.

Alfa i Omega, podivuhodný jazykovědec, zaznamenal svůj božský podpis v celém časovém prorockví „Mojžíšovy přísahy“, které sám vyhlásil jako Palmoni, Podivuhodný Počtář. Nebudete-li věřit, jistě neobstojíte.